

Константин Константинов

Към хижата

Слънцето се спусна зад насрещните ридове. Появ хлад. Планината като че изведнъж се смълча.

По стръмната пътечка крачеха запъхтени един след друг Слави и Любен, натоварени с раници. Любен надуваше една малка хармоничка за уста. На няколко крачки подир тях креташе Чочо, малкият им братовчед, който се беше примоллил да вземат и него.

– Любо, фенерчето у тебе ли е? – обади се Слави.

– У мене, у мене, бате Славе – отвърна Любен.

– Рекох да не си го забравил, че ще дотрябва скоро. Я, вече взе да притъмнява, а пък до хижата още е далеч. Окъсняхме днеска, а с такава опашка като тебе и Чочо не знам как ще я изкарам...

Любен погледна жално брата си и не отговори нищо.

– Ами всичко ли взе в раницата? – обади се пак Слави. – Солта? Канчетата? Свирката не си забравил, виждам, ами другото?

– Всичко, всичко, бате Славе, и аптеката дори взех. Нея Чочо я носи.

Аптеката се състоеше от една кутия с малко памук, една превръзка, два аспирина, шишенце капки за стомах и една бучка захар.

– Хей, „Червен кръст“ – извика Слави, – я ела тука да те прегледам!

Чочо дойде задъхан, изправи се и подаде кутията.

– Бре, ами де е бучката? Захарта къде е? – сопна се Слави, като тършуваше в кутията.

Чочо примига няколко пъти и не отговори.

– Думай де, уж си санитар? Де е бучката? Де ти са лекарствата?

– Бучката... бучката... Аз я изядох още като тръгнахме... – смотолеве най-малкият турист.

– И таз добра! – плесна с ръце Слави. – Ами сега ако някой го заболи корем, как ще вземе капките, бре?

– Ама... бате Славе, отде да знам, че захарта била лекарство? Аз мислех, че е забравена.

– Стига! – изкомандва Слави. – Разбрах аз каква дружина сте, ама няма що. За наказание на хижата ще пиеш чай без захар! Хайде сега побързо, че мръкна!

Наоколо наистина беше притъмняло. Пътеката се виеше, камениста и стръмна, по склона. Небето светеше слабо на запад, но долу, дето слизаха гористите ридове, беше съвсем черно и реката бучеше по-силно. Не се мяркаше жива душа. Любен пак наду хармоничната за да не им е страшно. Пътят навлезе в малка борова гора и стана съвсем тъмно. От двете страни боровете шумяха, като че шепнеха заплашително.

Чочо се блъсна в един камък и въздъхна.

– Другите сигурно вече са стигнали... Тръгнаха по обяд... – Кои другите! – обади се в тъмното Слави.

– Ху-у, цяла дружина – Ангел, Зарю, Катето, Бонка нашата... – Бонка беше сестриче на Чочо.

– Ами ти защо не отиде с тях? – попита Слави.

– Защото... защото не ме искаха – призна Чочо.

В мрака наоколо едва-едва се белееше пътечката. Дърветата никнеха като гиганти с разперени ръце, наведени, страшни и по гърбовете на момчетата пълзяха студени мравки.

– Бате Славе – обади се пак Чочо, – много ли има още до хижата?

Слави не отговори и изведнъж спря. Ослуша се една-две минути и викна на Любена:

– Чакай! Слушайте!

Тримата се сбраха един до друг, смълчани и с разтупани сърца. Вятърът полюшна гората по-силно и над главите им се пронесе въздишката на боровете.

– Слушайте! – пошепна Слави. – Стори ми се, че някой вика!

Сега вече всички здравата се уплашиха. Притаени, те се вслушаха отново. Изведнъж заедно с шумоленето на гората откъм дола се дочу далечен тънък плач:

– О-о-о! – Някой наистина плачеше и викаше отдолу.

– Любо, фенерчето! – викна изведнъж Слави. – Там е паднал някой. Ехо-о!... – Усоето прокълтня и отдолу се отекна плачливо: – Ехо-о!...

Електрическото фенерче щракна и освети голям кръг. Слави отново изкомандва:

– Сега хайде с мене! – И тримата се смъкнаха надолу, отдето идеше гласът. Той се чуваше все по-близо – уплашен жален глас на дете. Когато приближиха съвсем, Чочо изведнъж извика:

– Бате Славе, Бонка, наша Бойка! Познах я по плача!

След една-две минути фенерчето освети момичето, седнало на един камък до реката, обезумяло от страх, цяло в сълзи, с изподраскани бузи.

– Що щеш тука, мари? – викна Слави. – Тю-ю, че ни изплаши. Хайде ставай да вървим!

Бонка хълцаше още, разплакана и засмяна, и разправяше:

– Вървахме всички... Аз се спуснах да бера цветя и съм изостанала самичка... Взех да се катеря – паднах и си ударих крака... Сега не мога да стъпя на него... Мамо-о, че страшно беше! Как не ме изяде някоя мечка, не знам... Виках, виках – никой няма... Чак като чух музиката

на Любо, и ви познах. Тогаз малко се зарадвах и завиках по-силно...

Любен погледна гордо към Слави:

– Видя ли, бате Славе, музичката пак свърши работа!

– Че ти пък как позна неговата музичка? – рече Слави Бонка избърса сълзите си и се позасмя:

– Ами че нали знам песничката му – той все нея свири, друга не знае... По това разбрах.

– Чочо! – викна Слави. – Дай аптеката! Видя ли сега, че потрябва!

Стегнаха крака на Бонка с бинт, сложиха памук на одрасканите места и Слави я взе на гръб. Любен тръгна с фенерчето напред, а Чочо пак зашапа след тях. Скоро излязоха на пътеката и починаха малко.

– Ами как така те оставиха другарите? – попита Слави момичето.

– То беше наскоро преди вас, Славчо – каза Бонка. – Те сигурно смятат, че съм тръгнала по-напреко и съм отишла на хижата. Сега ще видят, че ме няма, и ще ме търсят...

Дружината тръгна отново. И пътят скоро стана равен. Гората се разреде. Небето светна между дърветата с всичките си звезди. Далеч блеснаха прозорците на хижата и чучурът на близката чешма се обади. Сега вече всички се ободриха и тръгнаха по-бързо. Пред вратата на хижата няколко души с фенерчета и въжета се готвеха да търсят загубената. Мурджо, кучето от хижата, въртеше опашка начело на групата.

Любен наду хармоничката тържествено, а Бонка върху гръба на Слави размаха цветята, за които беше изпатила, и викна „ура“.

Катето, Ангел, Зарьо, други туристи подхванаха вика и шествието влезе тържествено в хижата.

На почетно място, окичен с букета на Бонка, поставиха Слави, отдясно Любен, а отляво Чочо. Всички се надпреварваха да им услужват. Когато донесоха в канчетата горещия чай, Слави се обърна към Чочо, който го гледаше жално, усмихна се, извади от раницата си три бучки захар и ги пусна в канчето му.

– Хайде от мене да замине! Наказанието ти е простено: ти излезе по-юнак от кака си и заслужаваш да те почерпя. Хем по-късно тръгнах-ме, хем здрав и читав пристигна, а най-последно и нея спасихме от мечката! Нали тъй! У-ра, дружина! Ехо-о!...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3273>]